

— som Egnens Folk velvilligt benævnedes en tarvelig Hytte for Opsynsfolkene ved en lille Lund i det sydøstlige Hjørne af Sognet.

VII.

Faa Minutter efter stod Emanuel oppe paa en Bakkeryg, hvorover en Sti trak sig nordpaa ind til Vejlbj. Han havde taget sin brede Plyshat af Hovedet og lagt Haanden op for Øjnene, mens han lyttede til den allerede fjerne Lyd af det lange Mennesketog, der syngende drog hjemad mod Skibberup.

De sidste Toner døde hen. Han var alene.

Rundt om ham strakte sig den ørkenstille Jord. Over hans Hoved løftede sig den mægtige Himmelkuppel med blege, fjertlysende Stjerner. Ubønhørlig tavs hvilede hele Naturen som i en Forstening.

Han havde en Følelse, som om han med ét var bleven lukket ude af et lysende Paradis Han vendte frygtsomt Øjnene ind imod Vejlbj og skimtede i det fjerne den højtragende Præstegaardspark, der tegnede sig som en mørk,